

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՏԷՐ ԻՄ, ԿԸ ՏԱՌԱՊԻՄ...

Տէր իմ, կը տառապիմ ուժեղէն վեր անյոյս...
Սակայն ո՛չ մէկ կամուրջ անդունդին վրայ մտիմ՝
Որ հայրական ֆու լոյսդ մօտեցընէր հոգւոյս
Ու խաւարին ծոցէն շողի՛ն տանէր ա՛լ զիս:

Տէ՛ր իմ, երկար ասեմ երջանկութիւնն ու Դուն
Նոյն ոյժն եղա՛մ իմ մէջ, մո՛յն երազը շրջեղ,
Սակայն ուրա՛ն քիչ էր քեզմէ ծորող զով ջուրն,
Երբ ծարաւիս համար հարկ էր սիրոյդ հեղեղն...

Գուցէ ո՛չ մէկ էակ ըզգաց պահանջն այդ վառ՝
Աստուածային, անե՛զր, համապարփակ սիրոյն՝
Ուրան իմ սիրս... սակայն Հա՛յր անհարբեր, ո՛վ Հայր,
Զարձագանգեց ֆու ժայռդ իմ ձայնին դէմ քրքուռն:

Ո՛չ թաւալումն անվերջ բորբ աստղերուն լուսեղ,
Ո՛չ հրաւափառ աւօտն ու ժայթքումներն հուրին,
Ո՛չ ծովերու ծփանքն, լեռնաշղթան քիւրեղ՝
Կրցան գըծել ֆու դէմդ՝ ուրան սիրսն իմ խորին:

Մի՛տս բացակայ անձէս՝ հոգիս սլացա՛ւ առ քեզ՝
Ցաւի կամ վերացման համբով քե՛զ գտնելու.
Մերք կարօթիս պարզած ծովերէն սիրակէզ,
Մերք բաժանման վերջին ողջիւնին մէջ հասու...

Քե՛զ փնտռեցի ամէն խորանի դէմ ծաղկած,
Ամիէնի, Ռէնսի տանարներուն մէջ վառ,
Կորընթոսի աւեր մենեաններուն դիմաց՝
Շնորհադեցի անցեալ քի՛ւր ձեւերուդ համար...:

Հասուեր մը լոյ քեզմէ՝ եղբրանո՛յս ու քաղցր
Ես կարծեցի տեսնել զինուորի մը դէմին՝
Որ բողբոլ իր տունն, լուռ ու ժպտուն կ'երթար,
Քե՛զ պէս ձերբազատուած կապանքներէն հողին...:

Քե՛զ պէս անհրապելի գեղեցկութեամբ անեղ՝
կային սուրբերն աննիւթ, Հայու խո՛ր աչքերով
Խորենացին, Մառնոց, Նարեկացի՛ն շրջեղ՝
Որո՞նք ձեւե՛րդ էին՝ ազգային սարագով:

Հա՛յր իմ սարերային, սարերփին չափ զօրեղ,
Անդո՛ւնդ՝ կեանքի, մահուան ու դարերուն հոսող,
Ի՞նչ ձեռքերով, խոկով, եւ աչքերով բիւրեղ
Պեղել, ցոլացնել քեզ, ով հա՛նք դու գաղսնաստող...:

Տէ՛ր իմ, կը սառապիմ գաղսնիքներովդ անհուն,
Սակայն կասկած, հերժում, օրէնք ու փաստ անել՝
Մէկ կողմ թողած՝ կուգամ, ո՛վ Անծանօթ ներհուն,
Աստուածային քու յո՛րդ ակունքներէդ ըմպել...:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃՆԱՆ

19 Մայիս 1953, Փարիզ

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆ

Ի՛մ երկիր, դուն ծաղկեր ես նորէն,
Հայրենի արեւուն ճալ արդար,
Սիւները բոյրըդ ինձ՝ կը բերեն:

Արեւըդ ա՛լ պայծառ մընայ միտս,
Զըլիւսես անցեալի Սուգը Մեծ,
Զունենաս ա՛լ բընաւ վերք ու վիշտ:

Ի՛մ երկիր, կ'ուզեմ որ ա՛լ հրապարհ
Ըլլաս դուն, բայց մընաս նաեւ հեղ,
Եւ ըլլաս յաւիտեան ա՛լ անպարտ:

Եւ փոխան անհաւիտ իմ սիրոյն,
Քեզ՝ համար ունեցած կարօթս,
Կ'ուզեմ որ գէթ գիտնաս իմ անունն:

Եւ կ'ուզեմ ճակատին որ թրքոռայ,
Իմ երգը ուստերուդ, դուստերուդ
Սըրտերուն մէջ, շրթանցն ալ վըրայ:

Այսօրեւ եթէ տաս կը տեսնես,
Զըկարծես թէ կըրնամ սակարկել,
Գիտցիր որ այս ալ չեմ ուզեր ես:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ